

ועדה לפי סעיף 44(א) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

ח' טבת, תשע"ה
30 דצמבר, 2014

בעניין:

ד"ר בועז לב, משנה למנכ"ל משרד הבריאות, באמצעות כוחו עו"ד
יונתן ברג לשכת התובעת הראשית, הלשכה המשפטית, משרד הבריאות,
ירושלים

הקובל

- נגד -

ד"ר איליה שפירו רופא מורשה, באמצעות
בא כוחו עו"ד חדוה לוי

הנקבל

דין וחשבון

נגד הנקבל ד"ר איליה שפירו הוגשה ביום 16.2.2011 קובלנה (מתוקנת) מכוח האמור בסעיף 41(1) ו- (3) לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976 (להלן - הפקודה), בגין גילויי רשלנות חמורה והתנהגות בדרך שאינה הולמת רופא מורשה, בכך שבעת שהיה כונן חוץ ביחידה לטיפול נמרץ ילדים בבית החולים הדסה עין כרם ביום 25.11.2005, לא הגיע ליחידה על מנת לוודא שקליטתה של החולה מיטבית ואו הגיע באיחור משמעותי על מנת לטפל בה, דבר שפגע באיכות הטיפול שקבלה.

בהחלטתה מיום 17 באוקטובר 2013 המליצה הועדה לשרת הבריאות לקבוע, כי לא נפל פגם בכך שהנקבל לא הגיע ליחידה לצורך קליטתה של הילדה. לעומת זאת מצאה הועדה - וכך המליצה לשרת הבריאות לקבוע - כי הנקבל גילה רשלנות חמורה והתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, בכך שבנסיבות העניין לא התנהג התנהגות אקטיבית, לא שאל, חקר וברר קיומן או אי קיומן של תופעות מסוימות ולא עקב אחרי החולה על מנת לאמת או לשלול מימצאים מסוימים, ולאור חומרת המצב שבו היתה הילדה עם הגיעה ליחידה, תבעיות שהתגלו תוך אשפוז והפרוצדורה הפולשנית שבוצעה בה, לא הגיע כמצופה ממנו לבחון בעצמו את מצבה קודם לשעה המאוחרת בה הגיע. ביום 21 בינואר 2014, החליטה הועדה לקבל את בקשת הנקבל מאותו יום לאפשר לו להתגונן ולהביא ראיות נוספות, לאור טענתו כי החלטת הועדה מיום 17 באוקטובר 2013 התבססה על דברים שעלו בפני הועדה במהלך הדיון, אך לא היוו חלק ממה שיוחס לנקבל בכתב הקובלנה, ומשלא הזהירה את הנקבל כי הוא צפוי להמצא אחראי לביצוע עבירות משמעת על בסיס אלה, הוא לא התמודד עמם ולא התייחס אליהם התייחסות נקודתית.

לאור בקשת ב"כ הקובל כחודש וחצי לאחר מכן, חזרה הועדה והבחירה החלטתה זו בהחלטה מיום 10 במרץ 2014.

ביום 30 בספטמבר 2014, ולאחר ששמעה את העדינו הנוספים והטיעונים מטעם הצדדים, המליצה

ועדת המשמעת, ברוב דעות, לקבוע, כי הנקבל גילה חוסר יכולת במילוי ותפקידו כרופא מורשה לפי סעיף 3(41) לפקודת הרופאים, בעת שהיה כונן חוץ ביחידה לטיפול נמרץ ילדים בבית החולים הדסה עין כרם ביום 25.11.2005.

דעת המיעוט היתה כי התנהגותו של הנקבל, בתפקידו ככונן האחראי לחולים ביחידה לטיפול נמרץ, אינה בגדר רשלנות חמורה או התנהגות שאינה הולמת רופא כפי שיוחסו לו בכתב הקובלנה וכפי שקבעה הועדה בהחלטתה הראשונה.

ביום 9 בדצמבר 2014, שמענו, בהרכב אחר (פרופ' אליעזר קיטאי החליף את ד"ר דב גפל), את טיעוני הצדדים באשר לאמצעי המשמעת המתאים בנסיבות העניין, לאחר שדחתה את בקשת ב"כ הנקבל לחזור ולשמוע את סיכומי הצדדים לאור החלטת אחד מחברי הועדה, ואת בקשתה לגבי עיון מחדש עקב תקלה עובדתית שנפלה לטענתה בדעת הרוב. שמענו אם כן את טענות הצדדים לגבי אמצעי המשמעת, כאשר מטעם הנקבל אף הוגשו מכתבי הערכה.

עו"ד ברג, ב"כ הקובל בקש מן הועדה להמליץ על אמצעי משמעת של התלית רשיונו של הנקבל לתקופה של שלשה חדשים, בטענו כי על הועדה לשלוח מסר ערכי, שלא משאירים רופא זוטרי וחסר ניסיון להתמודד לבד במצב כמו זה שהיה במקרה הנדון, מקרה של יחס בין כונן לתורן. לדבריו האינטרס העיקרי, כפי שנקבע בפסיקתו של בית המשפט העליון בע"א 50/91 סבין נ. שר הבריאות הוא האינטרס הציבורי - הרתעה כללית, השמירה על כבוד המקצוע ואמון הציבור במקצוע - ועל הועדה לתת ביטוי לגבי המותר והאסור בפעילות רופא, ומול אלה הנסיבות האישיות רלבנטיות פחות כפי שנקבע בע"מ 5282/98 תמר כתב וב-ע"א 10979/04 ד"ר ליבני ליאור.

לטענת עו"ד ברג הנקבל לא הראה הבנה כי כשל בתפקידו, ולכן עלול להכשל שוב, ובחסתמך על ההחלטות בעניין ד"ר עחי ניסים (החלטה 13-13) ו-ד"ר סרגיו ססמוליאן (החלטה 15-13) שרשיונותיהם הותלו לחודשיים וחצי וחודש וחצי בהתאמה, התליה של שלושה חודשים ראווה במקרה הנדון.

עו"ד ליון, ב"כ הנקבל התייחסה בראשית דבריה לטיעוניו של ב"כ הקובל וציינה כי - כפי שהבהירה גם הועדה במהלך הדיון מיום 9 בדצמבר 2014 - ההחלטה הרלבנטית לגבי קיומה של עבירת משמעת של הנקבל ושבגינה על הועדה להמליץ על אמצעי משמעת, היא דעת הרוב בהחלטה מיום 30 בספטמבר 2014 והיא בלבד; לא מדובר בשתי ההחלטות, זו מ-17 באוקטובר 2013 וזו מ-30 בספטמבר 2014 גם יחד, כפי שסבר ב"כ הקובל, כמו שלא מדובר באמור בקובלנה המתוקנת. כן ציינה כי התקדימים שהובאו על ידי עו"ד ברג אינם רלבנטים למקרה שבפנינו, וכי מעולם לא נטען ולא הוטל ספק בכך שהכונן אחראי על המחלקה, אך לא ניתן להתעלם מכך שיש מערכת שלמה האמורה לתת פיתרון לבעיות, על פי מה שקובעת המערכת.

גב' ליון ביקשה מן הועדה לקחת בחשבון לעניין אמצעי המשמעת, כי לא התייחסה בעת הדיון החוזר לנושא הלומן (שצויין על ידי הרוב בהחלטתו מיום 30 בספטמבר 2014), משום שלא היה בגדר הנושאים שהועדה קבעה שיש להתמודד עמם בעת שאיפשרה לנקבל להתייחס להחלטתה הראשונה מיום 17 באוקטובר 2013, וציינה כי הנקבל ידע באיזה לומן מדובר כפי שהעיד בעדותו, ולכן נתן חוראה לסגור אותו ויצא לדרך. כך גם לגבי תסמינים שהיו ידועים עם קבלת הילדה, ולא השתנו במשך הערב, לעומת החום שלא היה קיים עם בואה של הילדה ליחידה, אך עלה ולא דווח עליו לנקבל. מדובר במקרה משנת 2005, שועדת הבדיקה בעניינו סיימה את בדיקתה בחלוף חמש שנים בשנת 2010, כאשר הנקבל היה כבר מזמן בלב העשייה של טיפול נמרץ ילדים בבית חולים קפלן, וכאשר זומן לועדה היה בידו רק דו"ח של ד"ר עידו יציב לא הבין משמעות הדברים, ואילו ידע וחבין, כי אז לא היה בפני הועדה כיום. מדובר בכונן חוץ, שהתבקש בשל מיומנותו והכרותו את המערכת להמשיך ולבצע כונוניות בהדסה, שבילה את כל ליל חמישי וששי עד השעה 14.00 ביחידה ורק אז עזב את המקום, זמן קצר קודם לבואה של הילדה, והוא הגיע בהזדמנות הראשונה בה חשב שעליו לבוא, כאשר הועדה עצמה, בהחלטתה הראשונה, זיכתה את הנקבל מפריט הקובלנה הראשונה - אי הגעה

לבית החולים לקבל את החולה. לא מדובר ברופא מזלזל שלא נתן מענה, שלא רצה לבוא, שהיה לא איכפתי, והוא היה בקשר עם היחידה, דיבר עם הרופאים הרלבנטיים – תורן, א.א.ג., קרדיולוג. לטענת עו"ד לוי, בניגוד לטענת ב"כ הקובל, נסיבות אישיות נלקחות גם נלקחות בחשבון, וברור למשל, כי מי שכשל פעם אחת אין דינו כמי שכשל עשר פעמים.

וכך לדבריה, ניתנו החלטות ופסקי דין במקרים חמורים לא פחות ואף יותר מהמקרה שבפנינו, בהם הסתפקו בהתראה או נזיפה – ביניהם המקרים של ד"ר אלכסנדר נירקין, ד"ר מונק וד"ר ביקל, פרופ' קרמר, ד"ר יורי קלישניאן, ד"ר רחנטל וד"ר פיינברג, ד"ר יחיאל זיו, ד"ר נוסקו. כן הפנתה גבי לוי להחלטה בעניינה של האחות אולגה דייל בה נקבע שאין להרשיע אלא בדברים שהנקבל יכול היה להגיב עליהם.

לעניין הזמן שחלף מאז האירועים נשוא הקובלנה, טענה עו"ד לוי כי לפי הפסיקה, יש לטפל באמצעי משמעת הרתעתי או מניעתי בהקדם, לבל יפוג טעמו, הליך משמעת יש לקיימו בזמן אמת שאם לא כן הוא מחטיא מטרתו ומעורר תחושת אי צדק, וחלופה הזמן ישקל בהפחתת הענישה כאמור בהחלטות בעניין ד"ר מוסקונה, ד"ר תאופיק דרג'מה, ד"ר חיים פרי, ד"ר פרידקין, ד"ר סמואלוב, ד"ר מילק וד"ר ביקל.

עו"ד לוי פרטה את נסיבותיו האישיות של הנקבל, שהגיע אחרי לימודי רפואה לארץ ולמרות קשיי הקליטה הגיע לתפקיד של מנהל טיפול נמרץ ילדים בבית החולים קפלן, כשתוך קליטתו שרת בצבא שם הוא היום רופא בחטיבת צנחנים, הרפואה היא כל עולמו, אין לו פרקטיקה פרטית וכולו עומד לשירות הציבור, וכיום הוא מפרנס יחיד משום שרעייתו אינה עובדת בשל ליקוי של אחד משלושת ילדיו. עדויות האופי שהוגשו לוועדה בכתב מיוחדות מעידות על אישיות מיוחדת יכולת מקצועית וקלינית יוצאות דופן, מסירות רבה, יושר אישי ואמינות נדירים, עשיה בשקט וצניעות וסבלנות אין קץ.

לאור האמור בקשה עו"ד לוי כי הועדה לא תמליץ על התליית רשיונו של הנקבל, שתהווה פגיעה בשמו הטוב ופגיעה כלכלית ובה יש לנקוט רק כשאין דרך אחר, ולכל היותר תמליץ על התראה, כאשר בקשתה היא שבנסיבות המיוחדות לא תמליץ הועדה על הטלת אמצעי משמעת כלשהו.

לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים לעניין אמצעי המשמעת וקראנו בעיון את הפסיקה הרבה שהובאה בפנינו ואת מכתבי ההערכה על הנקבל הגענו להחלטתנו כלהלן:

לאחר השתלשלות עניינים יוצאת דופן בניהול הדיון, נמצא ד"ר איליה שפירו על ידי רוב חברי הועדה אשם בעבירת משמעת - חוסר יכולת במילוי תפקידו, משום שהיה אחראי על המתרחש ביחידה מבחינה רפואית ולא התעניין במדדים רפואיים בסיסיים באופן ספציפי ואקטיבי. מבלי לחקל ראש בעבירת המשמעת חרי בבואנו להמליץ על אמצעי המשמעת לא ניתן להתעלם מאלה:

מדובר באירועים מחודש נובמבר 2005, קרי לפני מעל 9 שנים. גבי לוי, ב"כ הנקבל חודיעה מראש, כאשר בקשה ביום 21.1.2014 להרשות לנקבל להתגונן ולהביא ראיות נוספות, כי לא תטען לעניין שיחוי או עיניו דין, בקשר לזמן שיחלף בין החלטתנו הראשונה מיום 17 באוקטובר 2013 ועד ההחלטה החדשה שתתקבל (שניתנה כאמור ביום 30 בספטמבר 2014 כשנה לאחר ההחלטה הראשונה), והיא חזרה על האמור גם בסיכומיה לעניין אמצעי המשמעת. אנו מעריכים את גישתה, אולם הואיל והועדה הסכימה לשמוע עדויות נוספות מן הטעם המשפטי שהעלתה גבי לוי (אי מתן הזדמנות לנקבל להתגונן מפני עובדות שלא נטענו בכתב הקובלנה ובשלחן נמצא אשם בעבירות משמעת), הרי שלא נוכל להתעלם משנה נוספת זו שגרמה לעיכוב נוסף שלא באשמתו. וכך, לפנינו מקרה בו הדיון בקובלנה נגד הנקבל מגיע לסוף דרכו 9 שנים לאחר האירועים בגינם נמצא כי עבר עבירת משמעת.

לתחושת אי הצדק והחטאת המטרה בהטלת עונש משמעת באיחור רב התיחסו החלטות רבות. כפי שאמר השופט בדימוס זיילר בעניין ד"ר מולק וד"ר ביקל שם חלפה תקופה של עשר שנים – בקירוב לזו שחלפה במקרה שלפנינו (ושם נמצא כי הכוון נמנע מלגשת למטופל לצורך טיפול על אף המידע שקבל

מן התורן והוטל עליו אמצעי משמעת של (זיפה): "אין צריך לאמר שהאפקטיביות של חליץ כזה מוטלת בספק רב, ואין צריך לומר שבהעדר נסיבות מיוחדות, כל ענישה משמעתית שתנתן עתה היא, במידה רבה, בבחינת אתרוגים לאחר סוכות..." (בהמשך: "עשר שנים הן נתח משמעותי מאד מתקופת פעילותו של רופא. ענישה קשה לאחר חלוץ תקופת זמן ארוכה כזו אינה יעילה, והיא מחטיאה את מטרתה. הרופא נמצא בשלבים מתקדמים יותר של עבודתו, והסביבה מתקשה לראות בענישה על חטאי עבר רחוק כל כך תגמול לרופא במצבו דחויים". ובדומה בעניין ד"ר מיכאל פרידקין שבו אמר השופט זילר כי "הטלתו היום של עונש שהיה ראוי לחטילו אז מחטיא את המטרה ומעורר תחושת אי צדק" (שם) הורשע הנקבל במתן שתי תעודות כוזבות, כולל אחת שניתנה בידעו שהחולה, שהיה מטופל שלו, לא היה בחיים).

וכך בית המשפט העליון בעניין ע"א 3714/93 ד"ר חיים פרי: "ואולם נסיבות המקרה מיוחדות הן מבחינת הזמן הרב אשר חלף מאז התנהגותו הרשלנית של המערער" (מדובר בעשר שנים שחלפו עד שהשר נתן החלטתו). "אין צורך לומר שהטיפול בעניינו של הנקבל השתנה זמן רב מעבר לראוי ולסביר ולא שמענו שהמערער היה אחראי במשהו להשעייתו הבלתי סבירה של הטיפול. בינתיים חלפו שנים לא מעטות בהן פעל המערער באין מפריע, ולא נטען שבמשך כל תקופה זו לא פעל בזירות ובסבירות ראויה לרופא", ועל כן החליט בית המשפט כי לא ראוי שיותלה רשיונו של הרופא.

וראו גם ע"א 2595/96 ד"ר אהרון מוסקונה שם גם חלפו שנים רבות מאז האירועים נשוא הקובלנה, ובו החליט בית המשפט העליון להתערב בהחלטת שר הבריאות, לבטל עונש של התליה (לששה חדשים) ובמקום זאת לחטיל עונש של נזיפה, משום חלוץ הזמן הרב (כעשר שנים עד החלטת הועדה, 11 שנה עד החלטת השר באומרו) "דווקא צורך זה מצדיק ומחייב שדיון משמעותי יתקיים תוך זמן סביר ממועד ההתנהגות של רופא אשר מצדיקה נקטת הליכים משמעותיים נגדו. כשמדובר באמצעי משמעותי, מניעתי או הרתעתי, חשוב שזה ינקט בהקדם לבל יפוג טעמו, ככל שהוא נוגע לרופא המובא לדין משמעותי".

עבירת המשמעת בה נמצא הנקבל אשם נעברה בעת שהנקבל היה כונן. ככונן היה הנקבל תלוי בקבלת מידע מן התורן, שהעברת המידע שלו היתה למצער לקויה. זו היתה דעתנו בהחלטתנו הראשונה (ראו סעיף 5.5 להחלטה מיום 17 באוקטובר 2013) שם ציינו בין היתר כי פרטים בעדותו של התורן אינם אמינים עלינו והתקשנו לקבל חלק מדבריו, והתרשמנו כי עשה החלטות מסוימות ללא עדכון חכונן והתיעצות עמו. כך, אף דעת הרוב בהחלטת מיום 30 בספטמבר 2014 קבעה כי תפקוד הרופא התורן היה לקוי בכך שלא שיתף את חכונן במידע חשוב.

אכן, נמצא כי הנקבל לא התעניין מיוזמתו לגבי מדדים שהיה מצופה כי יתעניין בהם כפי שנקבע בהחלטת הרוב, ועל כן נמצא כי עבר עבירת משמעת, אולם לא ניתן להתעלם מכך, שכונן מצפה לקבל עדכון ודיווח מתורן, כדברי בית המשפט העליון בעניין נתן אנדל (ע"פ 116/89): "... אך דומה שאין מקום לקבוע נורמה, שבמהלך עניינים רגיל אין רופא יכול לסמוך על דיווח רפואי שהוא מקבל מפי חבריו הרופאים, באין כל אינדקסציה לכך שאין הוא יכול לסמוך עליהם".

איננו מביעים, כמובן, עמדה מעבר לאשר כבר נאמר בהחלטותינו הקודמות לגבי התנהגות התורן, אך נראה לנו שלא נוכל להתעלם מכך שהנקבל, ואף הוא, נתן את הדין על האירועים בקשר לחולה רגיל אבו ערפה ביום 25 בנובמבר 2005 במחלקה לטיפול נמרץ ילדים בבית החולים הדסה (בניגוד למקרים אחרים בהם דובר במה שהוגדר על ידי ב"כ הקובל בטיעונו כי "מקרה של יחס בין כונן לתורן" שם ננקטו צעדים משמעותיים כנגד התורן וחכונן כאחד, ראו, למשל, ההחלטות בעניין ד"ר מולק וד"ר ביקל לעיל, ד"ר נוטנקו, ד"ר קפיטולסקי, ד"ר היערי וד"ר ח'טיב, ד"ר אורקין, ד"ר באלה וד"ר עיד).

וראו גם לעניין אמצעי המשמעת החלטה 13-25 יוסף קפילושניק שם נלקח כשיקול לקולא "העדר עידכון מצד הצוות הרפואי..."

אשר לעבירת המשמעת גופה.

לא מדובר בכונן שהיתה אליו פניה של תורן או איש צוות אחר על כך שיש בעיה, שיש הדרדרות במצב. לא מדובר בכונן שנקרא לבוא לעזרה, שלא שעה לקריאה לבוא אל החולה, או שקבל מידע והסתפק בהפניה לתורן או שהסתפק בחוראות טלפוניות.

מדובר בכונן שלא נקרא לבוא לעזרה ולא קבל מידע על הדרדרות במצב או על בעיה. אכן, הוא לא חקר ושאל שמא יש בעיה ולא התעניין במדדים, ועל כן נמצא אשם בעבירת משמעת, אך לא ניתן להשוות את חומרת התנהגותו לזו של מי שהתעלמו מקריאות לעזרה, שקבלו מידע על בעיה והדרדרות והתעלמו, ולא הגיעו לבית החולים. נהפוך הוא, כבר בתחילת הערב עמד הנקבל לצאת לדרך כאשר היתה בעיה בסאקשן ואף תאם הגעתו של כונן א.א.ג. (אך הבעיה באה על פתונה טרם שהיה סיפק בידו לצאת), והוא הגיע לבית החולים כאשר הבין שיש שינוי לרעה במצב החולה.

תמוה, איפוא, בעינינו, מדוע אמצעי המשמעת המתבקש לגבי הנקבל חמור בהרבה ממי שהתנהגותם חמורה בהרבה משלו, כמו למשל, **ד"ר עוזי נסים (החלטה 13-13)** שלא נענה לקריאות התורן - פעם ופעמיים - לבוא לחולה שמצבו הדרדר, ורשינו הותלה לחודשיים וחצי, ו**ד"ר סרג'יו ססמוליאן (החלטה 15-13)** שקיבל דיווח על התדרדרות במצב חולה ולא הבין כי עליו לבוא בדחיפות לבית החולים, ורשינו הותלה לחודש וחצי (וכנראה אף הופחת בערעור לחודש).

לעומת זאת ראו עניין **ד"ר ביקל** (וד"ר מולק) לעיל, כונן שנמנע מלגשת למטופל על אף דיווח שקיבל מן התורן, וננוף; עניין **ד"ר לילי היערי** (וד"ר נוטנקו ואחרים), כוננית שהחליטה שלא לבדוק חולה והסתפקה במתן הוראה טלפונית ולא התייחסה כראוי לבדיקות דם, וננופה; **ד"ר תומר פיינברג** (וגדי רוזנטל) שהיה מתמחה בכיר וידע על קיומה של בעיה אך לא יזם פניה לקבל דיווח על מצב החולה, וקבל התראה; **ד"ר זיו** כונן, שתורנית צלצלה אליו והביעה דעתה כי יש צורך בניתוח דחוף, הוא החליט על טיפול האחר בלי שבא לראות את החולה כדי להתרשם ממצבה הקליני ובלי שראה בדיקות אולטרסאונד, ולאחר שקיבל הודעה מן התורנית כי החולה מדרדרת ונתבקש להגיע לבית החולים, גם אז לא הגיע, וננוף; **ד"ר יורי קלישיאן** שנקרא לבית החולים כדי לטפל בחולה שמצבו הדרדר והשתתח, וננוף; **ד"ר הרי ברקוביץ** ששימש תורן בכיר ונקרא מספר פעמים על ידי תורנית לסייע בטיפול, שידע שמשוה לא טוב קורה, ולא טרח לבדוק מה קרה, וננוף.

נציין, כי ב"כ הקובל עו"ד ברג בקש מאיתנו להחמיר עם הנקבל, בין היתר משום שלא הראה חבנה שכשל בתפקידו. בהתחשב בכך שארבעה רופאים בכירים בהם שלשה מנהלי טיפול נמרץ ילדים גם הם לא הראו חבנה כזו, וסברו כי לא היתה בהתנהגותו של הנקבל אפילו טעות בשיקול דעת, יתכן שמדובר בכשל מערכתי, ואם כן, הדרך הראויה היא טיפול בכשל המערכתי, ולא החמרה בענישת הנקבל.

כאמור לעיל, עו"ד לוין בקשה, כי במקרה חריג זה תסתפק הועדה בהמלצה לשר לקבוע כי הנקבל עבר עבירת משמעת על פי סעיף 341(3) לפקודת הרופאים כפי שקבעה זעת הרוב בהחלטה מיום 30 בספטמבר 2014, אך תמנע, בנסיבות המיוחדות של המקרה, מהמלצה על נקיטת אמצעי משמעת כאמור ברישא של סעיף 41 האמור.

מבלי להכנס לשאלה המשפטית אם יש לבקשה זו ביסוס משפטי - ועו"ד לוין לא התייחסה לכך כמו גם עו"ד ברג - הרי שלדעתנו, גם אילו היה לבקשה זו ביסוס משפטי, רופא שנמצא כי גילה חוסר יכולת במילוי תפקידו אינו יכול לצאת מבלי שיינקט נגדו אמצעי משמעת כלשהו.

יחד עם זאת לאור נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, נראה לנו כי אמצעי משמעת של התליה כפי שבקש ב"כ הקובל חורג בצורה משמעותית מכל התקדימים שהיו בפנינו ופורטו לעיל.

בהתחשב בכל האמור לעיל, עינוי הדין שעבר על הנקבל בשל הזמן הרב שחלף מאז האירועים נשוא הקובלנה, בהתחשב במצב שמצא עצמו בליל ה- 25.11.2005 בשל העדר עדכונים מצד הצוות ביחידה, ובכך שלא מדובר היה בהזנחה או התעלמות מדיווח על מצב החולה, ובהתחשב בחוות הדעת היוצאות מן הכלל על ד"ר שפירו וההערכה העצומה ליכולותיו המקצועיות, מסירותו הרבה, נכונותו לעזור,

אנושיותו, יושרו-האמונות הנדירים, וזוהר החשבות. בסיובותיו-האישיות, אנו ממליצים בפני שר
חבריות-למסותפק במקרה זה באמצעי משמעות של החראה.

החבר קטא

פרנסי אלמנור קטא
נציג
החשדנות הרמאית

ד"ר יוסי בר
משרד מלחמה
מסמך מס' 17074
מסמך מס' 17074
מסמך מס' 17074

ד"ר יוסי בר
יועץ

עיריית אלמנור, עיני
נציגת
חוקר המשפט לממשלה

פרנסי אלמנור קטא
מנהל המועצה לרפואת המשפחה
לאומית שירותי בריאות
מ.ר. 17384 מת.מ. 10584

ד"ר אילנה שפירא רובל, דין וחשבון לממלאי משרות